

# Eenentwintig jaar levend ingemetseld.

Een kleine 400 kilometer ten noordoosten van Wenen, hemelsbreed gemeten, ligt de oude stad Krakau in Pools Galicië. In igoo was dit gebied nog deel van de Oostenrijks-Hongaarse dubbelmonarchie onder de Habsburger koning-keizer Franz Jozef.

Op 20 juni 1869 kwam er bij het Crimineel Tribunaal van Krakau een uitgebreide brief binnen, die de aanklacht bevatte, dat er in het nonnenklooster der Carmelieten in de plaats Wesola al 21 jaar lang een jonge non levend zat ingemetseld, zonder dat haar hol ooit was schoongemaakt en zonder dat zij in al die tijd ooit was verschoond of gewassen, terwijl hompen voedsel haar door een klein gat werden toegediend. 'Vermoedelijk,' besloot deze brief, 'is deze non door de immens doorgestane ellende van 21 jaar dierlijke opsluiting, intussen krankzinnig geworden.'

De president van het Tribunaal zat met de vingers in zijn baard te woelen, zette zijn ellenbogen op zijn werktafel en las de brief een paar keer opnieuw. De brief zelf is allang spoorloos verdwenen. Volgens sommige getuigen was deze gepend in het handschrift van een vrouw; volgens anderen afkomstig van een man, maar vast staat, dat de president meteen besepte, dat hij ermee in een deksels lastig parket zat. Zijn eerste neiging was, om het ding ergens in een la te stoppen, met een pak andere papieren er bovenop... want

het zat er natuurlijk dik in, als het waar was, dat hij rechtstreeks opbokste tegen de macht en de intriges van het Vaticaan. En als hij er werk van maakte en het bleek dat die brief op onzin berustte... dan kreeg hij de volle toorn van het katholieke Habsburgse huis in Wenen te voelen. Dat kostte hem minstens zijn baantje... zo niet erger.

Na een dag of wat piekeren en broeden werd het hem duidelijk, dat de brief véél te veel bijzonderheden bevatte om als totale onzin te kunnen worden afgeschreven. Er moest dus iets aan worden gedaan... en wat doet men dan? Men stuurt de Zwarte Piet door naar een ondergeschikte: in dit geval der Kriminaluntersuchermagistrat, de Oostenrijker Dr. Sigmund Gebhardt. (Die was zoiets als bij ons de rechter-commissaris).

Gebhardt vond die brief op zijn bureau en nu was het zijn beurt om aan wat gezichtsharen te gaan trekken en krabben. Hij probeerde contact op te nemen met de president van het Tribunaal, maar die was helaas met onbekende bestemming op reis gegaan. Jammer nou... want nu bleef onze Herr Doktor met de Zwarte Piet zitten, tenzij... Een uur of wat later zat Gebhardt op het bureau van de hoofdofficier van justitie Kinsirski om advies te vragen. Twee weten meer dan één, nietwaar? En zodra de hoofdofficier van de zaak afwist, kon men nooit meer de hele schuld op Gebhardt alléén afwentelen, zodra er iets misliep.

‘Dat is een preciaire kwestie, mijn beste Herr Dokter,’ oordeelde de hoge justitie-ambtenaar. ‘Een heel moeilijke zaak. Die met de nodige omzichtigheid moet worden

aangepakt, lijkt me zo. Want, mijn beste brave, er bestaat nog een of andere wet, meen ik, die het de gewone justitie verbiedt om zonder toestemming van de bisschop een klooster te betreden. En dat geldt zelfs in geval van vermoeden van misdaad. Dus, eh... het lijkt me het meest raadzaam, als we met dit hoogst gevaarlijk schrijven eerst maar eens samen op audiëntie gaan bij bisschop Galewski. Na het ritueel van...